



ZORGCOLLEGA'S EN ZIELSVRIENDINNEN
BERDIEN EN ABERASH WERKEN IN EEN
MOEDER-KINDKLINIEK IN ETHIOPIË

Baken van hoop

*in een
duistere plaats*

Hun wiegen stonden mijlver bij elkaar vandaan, maar toch raakten de levens van de Ethiopische Aberash Alemayehu (40) en de Nederlandse Berdien Coster (37) elkaar. Zij aan zij werken ze in een Ethiopische moeder-kindkliniek. Als collega's, maar ook als zielsvriendinnen. Berdien: „Alles wat we hier opbouwden, is niet onze verdienste, maar alleen door Hem en tot Zijn eer.”

Tekst en beeld: W. DE JONGSTE

COLLEGA'S EN HARTSVRIENDINNEN
IN EEN ETHIOPISCHE KLINIEK



DEEL 1

Berdien Coster

„Van sommige moeders overleden al hun baby's”

Ze wilde maar voor een jaar naar Ethiopië, maar na 8,5 jaar werkt Berdien Coster (37) nog steeds in de *Denbi Maranatha Clinic*. Als ze het van tevoren had geweten, was ze „nooit gegaan,” vertelt ze eerlijk. Toch moest ze – en mag ze. „Het was lang ploegen op rotsen, maar ik geloof dat de Heere me hier bracht.”

Berdien Coster groeit op in een warm christelijk gezin. „Mijn inmiddels overleden vader was een levend voorbeeld van zijn enige hoop in leven en sterven. Hij leefde nauw met de Heere en was ons als kinderen daarin tot voorbeeld.”

Op haar twaalfde jaar krijgt Berdien een ernstig busongeluk, waardoor ze het hele eerste schooljaar van de middelbare school mist. Na de ziekenhuisopname komt ze, met onder andere een gebroken bekken, in een rolstoel terecht en moet ze lang revalideren.

„Die ervaring heeft me al jong volwassen gemaakt. In het revalidatiecentrum zag ik op jonge leeftijd al veel leed. Ik moest intensieve revalidatieschema's volgen om weer te kunnen lopen en daarnaast ook het schoolwerk nog doen. Het was tegelijkertijd ook een onchristelijke omgeving, waardoor ik jong leerde om voor mijn christen-zijn uit te komen.”

In diezelfde tijd wordt een vriendinnetje van haar ernstig ziek en overlijdt. „Die opeenstapeling van gebeurtenissen zorgde ervoor dat ik al vroeg de ernst van het leven inzag.”

TROPENCURSUS

De ervaringen in het ziekenhuis zorgen er ook voor dat er bij Berdien een liefde ontstaat voor het vak van verpleegkundige. „Toen ik weer naar school ging, had ik dit doel altijd voor ogen.”

Ze leert hard, gaat op buitenlandstage en wordt in Malawi geconfronteerd met 'armoede'. „Ik kan wel zeggen dat ik toen mijn hart heb verloren aan het continent Afrika. Maar ik begreep ook dat er deuren open zouden moeten gaan om ontwikkelingswerk te kunnen doen.”

Berdien gaat daarom werken in het UMC Utrecht en heeft een fijne tijd. „Toen zakte eigenlijk het 'werken in het buitenland' ook wat af. De mogelijkheden om mezelf te ontwikkelen als verpleegkundige lagen hier



CV

Berdien Coster

(37) werd geboren in een christelijk, Nederlands gezin. Als kind kreeg ze een busongeluk, waardoor ze lang moest revalideren. Ze studeerde vervolgens verpleegkunde en werkte in het UMC Utrecht. Daarna volgde de studie Godsdienst-Pastoraal Werk en een tropencursus in het Havenziekenhuis in Rotterdam. 8,5 jaar geleden vertrok ze 'voor een jaar' naar Ethiopië. Daar ontmoette ze Aberash, met wie ze tot op dit moment in de *Denbi Maranatha Clinic* werkt.

„De dominee zei: 'Verkoop alles wat je hebt, geef het de armen en volg Mij'. Dat sloeg in als een bom”

BERDIEN COSTER

aan mijn voeten. In het ziekenhuis was alles gericht op persoonlijke ontwikkeling en verder komen in je vakgebied.”

Maar als de Heere in haar hart begint te werken, verandert haar focus, vertelt ze. „Ik vroeg me steeds vaker af: wat wil Hij van mij? Ik kwam in mijn werk ook steeds meer in aanraking met zingevingsvraagstukken en geestelijke vragen.”

Berdien besluit daarom de opleiding Godsdienst-Pastoraal Werk te doen. „Dat vormde me. Ik leerde meer christenen kennen die bezig zijn met de vraag hoe ze God kunnen dienen in hun dagelijkse leven. Ook begon het werken in het buitenland, in arme gebieden, me weer te trekken.”

VERKOOP ALLES WAT JE HEBT

Berdien volgt een tropencursus in het Havenziekenhuis in Rotterdam. „Wat me daaruit vooral bijbleef, was dat er veel moeders en kinderen overlijden in arme gebieden, vlak na de bevalling. Simpelweg omdat er geen medische zorg is of een tekort daaraan.”

Maar als er kort daarop in een advertentie een vrijwilliger voor een kliniek in Ethiopië wordt gevraagd, reageert Berdien niet. Beschaamd: „Ethiopië was niet per se een land waar ik naartoe wilde. Wel bleef het door mijn hoofd spoken. Het was onrustig in mij.”

Tot ik op een zondag in de kerk zat. Ik hoorde niets van de preek, maar opeens hoorde ik de dominee zeggen: 'Verkoop alles wat je hebt, geef het de armen

en volg Mij'. Dat sloeg in als een bom. Het werd me glashelder dat ik mijn zekerheden op moest geven. Toen kreeg ik rust en duidelijkheid om te gaan solliciteren."

NIET ALLES IN ÉÉN KEER

Berdien wordt inderdaad aangenomen en vertrekt voor maximaal een jaar naar Ethiopië. Tenminste, dat was het plan. „Maar God had een andere weg. In Ethiopië ontmoette ik Aberash, die bezig was met het opzetten van de *Denbi Maranatha Clinic*. Dat was een project dat zeker niet in een jaar klaar zou zijn. Maar de Heere gaf dat ik er rust over mocht krijgen."

Inmiddels is Berdien al 8,5 jaar in Ethiopië. „Als ik van tevoren had geweten hoe de weg zou gaan, was ik, denk ik, niet gegaan. Maar de Heere geeft niet alles in één keer. En we hebben Zijn ondersteuning en zegeningen mogen ervaren in het werk dat we doen.

Ik denk vaak: 'Als ik deze duidelijke roeping niet had gehad, was ik allang weer terugggegaan naar Nederland.' Het is lang een ploegen op rotsen geweest; de huidige kliniek stond er niet van de ene op de andere dag. Het heeft zes jaar geduurd voor we mochten bouwen op de huidige plek. Ondertussen hebben we, in een zeecontainer op het land van een Nederlandse ondernemer, een 'kliniek' gebouwd vanwaaruit we toch mensen konden helpen. Inmiddels is de huidige kliniek zo drukbezocht dat we graag willen uitbreiden."

Sinds de komst van de kliniek bevallen er nauwelijks moeders meer in hun hut, vertelt Berdien. „Het gebeurt alleen als het zo snel gaat dat ze de kliniek niet meer kunnen bereiken, maar dan bellen ze ons ook meteen voor hulp. Vaak kunnen we dan nog wel helpen met de placenta-uitdrijving. Ook zijn er weleens baby's in de ambulance geboren.

Op dit moment is het is vaak 'vechten' om een bed te kunnen krijgen. Veel moeders willen bij ons blijven, omdat ze zich veilig en vertrouwd voelen in de kliniek en in een schone kamer privé kunnen bevallen. De moeder- en kindsterfte is hier nog steeds hoog, doordat de juiste zorg niet altijd adequaat op het kritische moment gegeven kan worden. Dan kan het om minuten gaan.

Om snel te kunnen ingrijpen als er een complicatie ontstaat, hebben we een operatiekamer nodig en een

afdeling waar we de pasgeborenen kunnen opvangen. Ook willen we graag kindjes die opgenomen moeten worden voor bijvoorbeeld een antibioticakuur zelf kunnen behandelen. We zijn ervan overtuigd dat we met deze zorg een directe impact hebben op de moeder- en kindsterfte, het verminderen van de ervaring van een traumatische bevalling en een veilige start van de baby."

IN DIENST VAN HEM

Tijdens het werk dat Aberash en Berdien verrichten, mogen ze soms het Woord brengen. „Als er opening voor is, praten we met vrouwen die in onze spreekkamers komen. Sommigen vragen ons zelf of we voor hen willen bidden tijdens de bevalling. We proberen zo het Evangelie door te geven."

De vrouwen merken ook dat er op het gebed soms wonderen gebeuren. „We horen veel getuigenissen van patiënten. Er zijn bijvoorbeeld moeders die nog steeds kinderloos waren, doordat hun baby's steeds tijdens de zwangerschap of na de geboorte overleden. We horen dan dat ze nu mogen geloven dat ze dit keer een gezonde baby krijgen. Als ik hen dan, na de geboorte, op de knieën zie liggen om de Heere te danken, raakt me dat diep."

Berdien noemt nog een voorbeeld. „Er was eens een

◆ ACHTERGROND ◆

ONDERNEMERS IN ETHIOPIË

Berdien en Aberash zijn in dienst van *Stichting Denbi*. Deze stichting werd in 2014 opgericht door enkele Nederlandse ondernemers die graag iets wilden doen om de leefomstandigheden in Ethiopië te verbeteren. In eerste instantie werd er vanuit een zeecontainer medische zorg verleend. In 2017 werd er een *medium clinic* gebouwd, voor meer medische en prenatale zorg. Op dit moment is het aantal patiënten dat zich meldt zo groot dat er plannen zijn om, in samenwerking met *Stichting Denhofe*, een nieuw ziekenhuis te bouwen. De grond daarvoor is inmiddels aangekocht.



„Het geloof is wat bindt en grenzen overstijgt. Het treft mij iedere keer weer dat Aberash zo kinderlijk eenvoudig is en zich in alles zo afhankelijk weet van de Heere”

BERDIEN COSTER

moeder van wie de baby na de geboorte in heel slechte toestand was. De baby lag op de kinderafdeling en de artsen hadden de hoop al opgegeven. Aberash werd er echter werkzaam mee in gebed en mocht geloven, met de woorden uit Psalm 31, dat het kindje zou overleven. Later hoorden we van de familie dat de baby datzelfde uur opknapte."

VOORBESTEMD

De band die Berdien met Aberash heeft, gaat inmiddels dieper dan die van collega's. „Het geloof is wat bindt en grenzen overstijgt. Het treft mij iedere keer weer dat Aberash zo kinderlijk eenvoudig is en zich in alles zo afhankelijk weet van de Heere. Zij kan zich bij tijden zó verwonderen over Zijn liefde voor haar en daarover vertellen. Hoe de Heere haar heeft verlost uit een geestelijke duisternis, waarbij ze voorbestemd was om medium te worden voor geesten.

Ik zie in haar terug dat het leven met de Heere heel puur is: alles in dienst van Hem stellen. Dat is wat herkenning geeft. We voelen ons beiden geroepen om dit werk te doen, niet omdat het óns 'project' is, maar omdat we in de eerste plaats Hem willen dienen met ons werk. Alles wat is opgebouwd, is niet onze verdienste, maar alleen door Hem en tot Zijn eer.

Dat geeft ook rust. Hij staat erboven en zal voorzien, dwars door moeilijke omstandigheden heen.

Aan de andere kant vraagt het van ons ook trouw. Want er zijn soms momenten dat we denken: we stoppen er maar mee. Maar dan mogen we toch elkaar bemoedigen om door te gaan. Dan bidden we de Heere samen of we, in alle facetten van ons werk hier, Zijn liefde mogen uitstralen."



DEEL 2

Aberash Alemayehu

„Ik bad of de Heere de hyena's wilde laten verdwijnen”

Haar grootmoeder praktiseerde occulte rituelen en Aberash Alemayehu (40) werd door haar uitgekozen als medium voor boze geesten. De weg liep echter anders. Aberash werd christen, vluchtte en leerde voor verpleegkundige. „Ik had niets meer. Maar God bracht me op de duurste school die er was.”

Aberash groeit op in een gezin met acht jongens. Haar vader heeft een baan als vrachtwagenchauffeur, waardoor het gezin altijd genoeg heeft om van te leven.

Al jong wordt haar bijgebracht hard te werken. Die houding komt haar later van pas, als ze van huis vlucht en er alleen voor komt te staan.

Aberash: „Mijn familie geloofde in hekserij. Ik woonde, toen ik klein was, veel bij mijn grootmoeder. Zij praktiseerde occulte rituelen. Mijn broer en ik waren door de boze geest uitgekozen om dit later van haar over te nemen.

Toen ik als achttienjarige christen werd, was er

daarom geen plaats meer voor mij thuis. Mijn familie accepteerde deze ommekeer niet.”

OPGEJAAGD DOOR HYENA'S

Aberash zwerft van huis naar huis voor voedsel en onderdak. Ze voelt zich bij tijden alleen en verloren, maar krijgt ook bevestiging dat de Heere haar wél hoort. „Op een gegeven moment had ik voor de nacht ergens in een huisje op een eenzame plek onderdak gevonden. Even later hoorde ik een hele groep hyena's uit de bossen komen. Ze omringden het huis, krijsten en bonkten zelfs tegen de deur.

In mijn angst bad ik of de Heere de hyena's wilde laten verdwijnen. Op dat moment hoorde ik ze hard wegrennen, alsof ze achterna gezeten werden.

Direct daarop kwam er echter een heftige regenbui – en de regen kan hard zijn hier. Opnieuw bad ik angstig of de Heere voor me wilde zorgen. Wat was het een bevestiging van hoe God gebeden verhoort toen ook de regen ophield!”

STUDIE

Na lang omzwerven vindt Aberash een baan als dienstmeisje bij een Italiaanse man, die voor een niet-gouvernementele organisatie (ngo)

werkt. De organisatie zoekt op den duur een caissière voor in de kantine. Aberash springt in.

„Daar ontmoete ik een Italiaanse vrouw die graag wilde dat ik me zou ontwikkelen en zo een betere toekomst zou krijgen. Eerst focuste ze meer op het leren van Engels, maar ze zag in dat dit alleen mijn leven niet zou veranderen. Ze sprak met haar vrienden en samen wilden ze me sponsoren voor een studie.”

Het werd verpleegkundige. „Er was op dat moment juist een nieuwe school geopend, die eigenlijk alleen maar voor rijke mensen bedoeld was. Hier kon je voor verpleegkundige, apotheker of laborant studeren.

Later heb ik nog verder gestudeerd voor *health officer*. Ook hiervoor ben ik geholpen door iemand uit Nederland. Ik had niets meer, maar God zorgde ervoor dat ik op de duurste school terechtkwam en Hij voorzag in alles. Alle ontmoetingen werden door Hem geleid.”

Het was daarnaast ook hard werken, erkent Aberash. „Naast de opleiding werkte ik als schoonmaker in de vroege en late uren om ook te kunnen eten. Het aantal studie-uren nam toe en ook het schoonmaakwerk werd steeds meer.

Maar het verbazende is dat mijn resultaten op school alleen maar beter werden, ondanks deze druk van beide kanten. Dat kon alleen doordat God me de wijsheid en kracht gaf. Ik ben niets tekortgekomen.”

EEN WEG GEOPEND

De *Denbi Maranatha Clinic* bestaat op dat moment nog niet. „Op een dag ging ik met een Nederlandse verloskundige naar de kippenboerderij van haar broer, die in het dorpje Denbi staat. Ik zag dat de mensen er arm zijn en dat er geen gezondheidszorg beschikbaar was. Die nood werd me op het hart gebonden. Ik vroeg haar waarom ze hier geen kliniek gingen starten.

In die tijd had God me ook duidelijk gemaakt dat het werk dat ik deed voor mij zou ophouden. Maar ik had nog geen idee welke weg er geopend zou worden.

Even later kreeg ik een mooie baan in de hoofdstad aangeboden. Gelijktijdig kwam de vraag die ik geopend had bij mij terug: of ik in Denbi een kliniek wilde helpen opstarten. Toen werd me duidelijk dat het laatste de weg was waar God me heen had geleid. Ik kreeg er rust over.”

Met behulp van *Stichting Denbi* richt Aberash de huidige kliniek op. Een kliniek waarin ze wil dienen vanuit de liefde van de Heere Jezus. „Het dorpje Denbi is geestelijk gezien een duistere plaats. Er heerst occultisme en het is bekend om moorden.

CV

Aberash Alemayehu (40) werd geboren in een gezin met negen kinderen. Ze was voorbestemd als medium voor boze geesten. Op haar achttiende kwam ze tot geloof en vluchtte ze. Aberash werd geholpen door buitenlanders en studeerde achtereenvolgens voor verpleegkundige en *health officer*. In dienst van *Stichting Denbi* richtte ze de *Denbi Maranatha Clinic* op.

Ik bid dat, door de kliniek en de visie die we uitdragen, Denbi bekend zal worden als een baken van hoop. Een plek waar mensen lichamelijke heling, maar ook geestelijke genezing en verzoening zullen vinden.”

Daarnaast is het Aberash' droom dat de kliniek blijft groeien. „Ik hoop dat we in de toekomst nog betere moeder- en kindzorg en goede brandwondenzorg kunnen geven. Er is hier nog zó veel te doen!

Denk aan voorlichting en drinkwater. Veel ziekten hebben te maken met een slechte hygiëne, bijvoorbeeld door gebrek aan schoon drinkwater. Zo zien we veel patiënten met parasieten in de ontlasting of huidziekten, zoals schurft. Ook komt longontsteking veel voor en zien we veel zwangere vrouwen met zwangerschapsvergiftiging.”

EEN-ZIJN

Het werk in de kliniek heeft duidelijk Aberash' hart. En dat van haar vriendin Berdien. „Toen Berdien alleen naar Ethiopië kwam, was het haar gebed dat ze iemand mocht vinden met wie ze een vriendschap kon opbouwen, zodat ze zich niet eenzaam zou voelen zonder haar familie en vrienden. Toen we elkaar leerden kennen, was er meteen een klik van beide kanten.

We delen de passie en visie voor de zorg, maar vooral is er een geestelijke band. Ik ben lid van de *Full Gospel Church*, een protestantse kerk die de Drie-eenheid belijdt en de zaligheid alleen door genade in het bloed van Jezus. Als ik aan het werk ben op zondag, probeer ik tussendoor naar de gemeente in Denbi te gaan en anders naar een wat grotere gemeente in de stad.

Het één-zijn in geloof is wat Berdien en mij ten diepste bindt. En dat overstijgt culturen en verschillen.

Op een heel natuurlijke wijze werd het zo geleid dat we uiteindelijk huisgenoten werden. We zijn als zussen. In het dagelijkse leven, maar vooral in het geloof” ♦

„Het dorp staat bekend om occultisme en moord. Ik bid dat onze kliniek hier een baken van hoop mag zijn” **ABERASH ALEMAYEHU**

